

1 skyrius

Moteris ant namo laiptų atrodė lyg ką tik išrepečkojusi iš Hadsono. Aplink batus telkėsi nuo vasariškos suknelės palanko varvantis vanduo. Šviesūs lietaus patamsinti plaukai prilipo prie kaktos.

Išvydusi mane ji sutriko ir dirstelėjo į numerį ant pašto dėžutės šalia durų.

— Mhmm... O Mona arba Džekas namie? — pasiteiravo. — Ar tik nesupainiojau adreso?

— Jie išvykę, — atsakiau.

— Išvykę?

— Deja, taip. Aš prižiūriu jų namą.

— Prakeikimas, — tarė ji. Vandens lašai ant blakstienų priminė ašaras. — Taip ir žinojau, kad pirmiausia reikėtų pasikambinti.

Dar nebuvo sutemę, bet visą dieną taip skaisčiai švietusi saulė nebesirodė, nors oras, kaip, beje, ir lietus, vis dar saugojo šilumą. Kitaip nei Anglijoje, kur lietus ištisus metus būna šaltas. Niujorko vasaros kitokios.

— Prakeikimas, — pakartojo moteris. — Atsiprašau, kad sutrukdžiau.

— Nėra ko atsiprašinėti. Jie grįš kitą sekmadienį.

— Tai gerai.

Ji nusibraukė nuo veido šlapius plaukus ir įdėmiai pažvelgė namo vidun. Kažkas nubėgo gatve, ieškodamas priedangos, lėtai pravažiavo automobilis maksimaliu režimu švytuojan-

čiais valytuvais, užtėkšdamas vandens ant laiptų apatinių pakopų. Prieš keletą minučių iš Bedfordo alėjos stoties išvyko metro traukinys, todėl spėjau, kad mergina atėjo iš ten.

— Atsiprašau, kad sutrukdžiau, — pakartojo nepažįstamoji dvejodama, žvelgdama atgal per kuprinės kraštą už peties.

— Ir kodėl gi aš tokia lepšė? — juokdamasi pridūrė. — Labiau sušlapti turbūt jau neįmanoma, tiesa?

Nusijuokiau ir aš.

— Gal galėčiau trumpam užėiti ir brūkštelėti keletą žodžių Monai ir Džekui?

Šis namas ne mano. Nesijaučiau patogiai, kviesdamas nepažįstamą žmogų į vidų. Tačiau ši moteris juk žino, kas yra Mona ir Džekas? Be to, stovėdama ant namo laiptų, lietui už nugaros vanojant šaligatvį, atrodė graudžiai. Ar galėtų būti kas bloga?

— Žinoma, — atsakiau jai. — Užėik.

Moteris atsidėjo plačia šypsena.

— Ačiū.

Ji įėjo į prieškambarį ir pažvelgė į savo atvaizdą veidrodyje prie laukujų durų. Vėl nusijuokė.

— Oho. Atrodau šlapesnė, nei jaučiuosi.

Abu žvelgėme į balą, besiplečiančią ant grindų.

— Luktelėk čia, — paprašiau, — atnešiu rankšluostį.

Nuskubėjau į vonios kambarį pirmame aukšte, namo gale šalia virtuvės. Man prisiartinus prie durų, pro jas išėjo Ruta.

— Kas nutiko? — paklausė ji.

— Ten moteris, Kaningamų draugė. Kiaurai permerkta.

Stvėriau rankšluostį nuo skersinio ir greitai patraukiau atgal prie durų, Rutai lipant man ant kulnų. Moteris pasilenkusi kuitėsi kuprinėje. Kai ji atsitiesė, padaviau rankšluostį, ir ji nusišluostė veidą bei rankas, išsitrynė plaukus ir, surinkusi juos į uodegą, surišo kuprinėje sužvejota gumyte. Paskui pasi-

taisė suknelės petnešėles ir išsitiesė visu ūgiu. Buvo maždaug penkių pėdų ir šešių, o gal septynių colių ir regimai dvidešimt penkerių metų. Šiaip ar taip, keleriais metais jaunesnė už mane ir Rutą. Daili, nežymiai lenkta nosimi ir riešutų rudumo akimis.

— Mano vardas Edenė.

— Adamas.

Ji atsigręžė į Rutą.

— Prašau, pasakyk, kad esi Eva.

— Deja, ne. Ruta.

— Tai gerai. Manau, būtų pernelyg keista. Adamas, Eva, Edenė. Beliktų ieškoti žalčių gundytojų ir kitokių niekų.

Vėl nusijuokėme, šįkart jau trise, tik truputį nejaukiai.

— Tai Mona ir Džekas išvykę? — toliau kalbėjo Edenė.

— Taip, — atsakiau. — Išvyko į retritą Naujojoje Meksikoje.

— Turi omenyje kažką panašaus į kelionę dykuma... ieškant savęs?

— Panašiai.

— Cha. Jiems tokie dalykai būdingi. Noriu pasakyti, kad aš, ieškodama savęs, traukiu į barą, bet kiekvienam savas kelias, tiesa?

Ruta vos pastebimai pavartė akis. Jeigu jai dabar nereikėtų gyventi Niujorke, mielai noru pasitrauktų kur nors atokiau.

— Sakei, jie grįš ateinantį sekmadienį?

— Taip.

Edenė pabarbeno sulenktais pirštais sau į kaktą.

— Kokia aš kvaiša. Maniau, *štai, padarysiu jiems staigmeną*. Įsivaizdavau tarpduryje stovinčią maloniai nustebusią Moną iš netikėtumo išplėstomis akimis, sakančiomis: „Ką čia veiki? Eikš greičiau į vidų.“

— O radai mus, — pridūrė Ruta.

Kalbėdamiesi paėjėjome giliau į namo vidų, ir aš atsidūriau šalia svetainės durų. Iš čia pro langą mačiau gatvę. Dangus tamsėjo, lijo dar smarkiau. Edenė akimis palydėjo mano žvilgsnį.

— Tikriausiai neturite skėčio, kurį galėčiau pasiskolinti? Turbūt reikėtų vadinti lietsargiu? Jūs, britai, juk taip sakote, tiesa?

— Greitai perpratai mūsų akcentą, — atsakiau.

— Sunku neatkreipti dėmesio, — šyptelėjo ji. — Buvau pamišusi dėl Hario Poterio. Dar ir dabar esu, tik mažiau.

— Edenė teiravosi, gal galėtų palikti laiškėlį Džekui ir Monai, — paaiškinau Rutai. — Gal žinai, kur...

— Mes negalime jos išleisti atgal į lietų, — pertraukė Ruta, apsiikeisdama su Edene žvilgsniais, reiškiančiais *ech, tie vyrai*. — Kaip tau tai patinka? O gal luktelėtum, kol nustos lyti? Pasėdėtume, kuo nors pavaišinčiau.

— Tikrai?

— Žinoma.

— Būtų labai miela. Tada gal galėčiau pasinaudoti jūsų vonios kambariu? Norėčiau persirengti sausais drabužiais.

— Palydėsiu, — pasisiūliau.

— O aš atidarysiu vyno butelį, — pridūrė Ruta. — Raudonasis tinka?

— Kokio turite, toks gerai. Nesu išranki.

Vonios kambarys pirmame aukšte buvo nelabai tvarkingas, todėl nuvedžiau Edenę girgždančiais laiptais į antrą aukštą, kur įrengtas kitas vonios kambarys.

— Tavo mergina labai miela, — tarė ji.

— Žinau. Beje, atsiprašau. Neketinau išgrūsti tavęs atgal į lietų.

Ji nusišypsojo ir palietė ranka mano petį, palikdama drėgmės dėmę ant trumparankovių marškinėlių.

— Viskas gerai. Suprantu. Šiaip ar taip, neišmanoma pažinti visų, pradedant Adomu ir Ieva...

Supratusi, kad netyčia leptelėjo nei šį, nei tą, Edenė pridūrė:

— Na, dėl Adomo ar Adamo — kitas reikalas.

Ji su kuprine įėjo į vonios kambarį ir uždarė paskui save duris. Nulipęs laiptais, radau Rutą, pilančią į tris taures raudonojo vyno.

— Visai miela, kai kas nors užsuka, ar ne? — tariau aš.

Ji kilstelėjo antakius.

— Ypač, kai ji tokia seksuali.

— Ką? Nemanau...

— Erzinu tave, Adamai. O šiaip ji daili. Tavo skonio.

Prisitraukiau Rutą ir pabučiavau į kaktą.

— Tu mano skonio. Tobulai atitinki jį.

Ji juokdamasi ištrūko man iš glėbio.

— O Dieve, koks tu paikas.

Buvo gera matyti ją linksmą, gera kartu juokauti. Nuo tada, kai prieš keletą savaitių atvykome į Niujorką, Ruta visą laiką buvo užsiėmusi, jos galva pilna rūpesčių, o gyvenimo tempas toks intensyvus, kad kartu, kitaip nei anksčiau, būdavome labai mažai. Ir aš dėl to nerimavau.

— Ruta... — pradėjau aš.

Užbaigti sakinio nespėjau. Pasirodė Edenė sausais džinsais ir marškinėliais. Basomis pėdomis, o galvą apvyniojusi mano jai duotu rankšluosčiu. Laiptais nulipo taip tyliai, tartum katė.

Ji paėmė Rutos jai pasiūlytą taurę, paskui pažvelgė į mane ir vėl į Rutą. Na, taip, Ruta neklydo, Edenė daili. Tačiau iki mano merginos jai toli.

— Už jus! — tarė viešnia, kilstelėdama taurę. — Ačiū už tai, kad pakvietėte užėti.

2 skyrius

— Iš kur esi? — pasiteiravo Ruta, kai įėjome į svetainę ir susėdome.

Moterys įsitaisė ant sofos, aš — krėslė, kurio išvaizda ir kvapas bylojo, kad jo jau senokai turėjo būti atsikratyta, bet akivaizdu, jog Džekas jį labai mėgo.

— Iš Kalifornijos, — atsakė Edenė. — Iš Beikersfildo. Tačiau pastaruosius porą metų gyvenau Los Andžele.

Tai pasakiusi, mūsų viešnia pasimuistė, o veidas, lyg prisiminus kažką nemalonaus, apniuko. Galbūt nenorėjo galvoti apie namus.

— Los Andžele? Esi aktorė? — pasidomėjau.

— O Dieve, tik ne tai, — nusijuokė ji. — Iš aktorystės ilgai neišgyvenčiau. Neturiu nieko bendra su pramogų industrija — turbūt keista tai girdėti iš žmogaus, persikėlusio gyventi į LA, ar ne? Tačiau ten atsidūriau dėl vaikino.

— Oho, — pratarė Ruta.

— Taip. Ir ką gi? Paaiškėjo, kad jis liurbis. Paskutinis ilgoje liurbių eilėje. Todėl nusprendžiau, kad man kuriam laikui reikia išsidanginti. Pamaniau, Niujorkas bus gana toli, — Edenė atsistojo ir ėmė dairytis po kambarį. — Tai bent vietelė. Nuosavas namas Viljamsberge? Žinojau, kad Mona ir Džekas yra pasiturintys, bet tai jau atrodo absurdiška. Atvirai kalbant, esu šiek tiek nustebinta. Maniau, Džekas ir Mona turėtų gyventi kaip tikri minimalistai. Na, žinote, blizgūs paviršiai, akmenėliai.

— Akmenėliai?

— Taip, būtent. Glotnus granitinis stalviršis, ant kurio nėra nieko kito, tik nugludintas pilkas akmenėlis. Gal dar kokia įmantri žvakė. Ko jau ko, o tokių griozdų ir senų knygų nušiurusiomis nugarėlėmis tikrai nesitikėjau. Kaip ir štai šito, — Edenė uždėjo ranką ant senovinio muzikos automato, pagrindinio šio kambario akcento. — Tai turbūt bjauriausia, ką man yra tekę matyti. Nejaugi jis iš tikrųjų veikia?

— Veikia, — atsistojau, norėdamas parodyti. — Ko norėtum pasiklausyti?

Ji palinko į priekį, kad perskaitytų muzikos automate sustatytų septynių colių singlų pavadinimus.

— O ką, jeigu „The Eagles“? — paklausė viešnia.

Paspaudžiau porą mygtukų, ir grotuvas, stovįs čia, pasak Džeko ir Monos, nuo septintojo dešimtmečio vidurio, sudūzgė, atgijo. Nusileido adata ir suskambo „Witchy Woman“.

— Mano Dieve, kaip man patinka šis gabalas, — nudžiugo Edenė. — Jį nuolat leisdavo mano mama.

Ji klausėsi dainos, į taktą linksėdama galvą ir viena basa pėda trepsėdama į grindis. Pajutau, kad plačiai šypsaisi, o pažvelgęs į Rutą išvydau ją taip pat besišypsančią. Nepasiduoti Edenės entuziazmui buvo sunku.

— Ruta, o ko tu norėtum pasiklausyti? — pasidomėjo ji, kai nutilo „The Eagles“. — Kas tave veža? Palauk, nesakyk, bandysiu atspėti.

Netrukus Bobas Dilanas uždainavo „Subterranean Homesick Blues“.

— Kaip supratai? — nustebo Ruta.

— Tavo išvaizda išdavė, — atsakė Edenė. — Poetiška siela.

— Iš tikrųjų, — atsakiau jai. — Ruta yra aktorė. — Tai svarbiausia priežastis, kodėl mes esame Niujorke. Ji pakviesta

vaidinti Brodvėjuje, naujame spektaklyje „Iššūkis“. Atliks pagrindinį moters vaidmenį.

— Tai nuostabu.

— Jai tai gali tapti dideliu proveržiu. Šis spektaklis ir filmas, kuriame pernai nusifilmavo.

— Tai bent. Kaip jis vadinasi? Gal ir aš jį esu mačiusi?

Ruta menkinamai numojo ranka.

— Abejoju. Skirtas siauram ratui. Rodytas dviejuose festivaliuose ir keliuose kino teatruose.

— Bet vis dar rodomas, — pridūriau aš.

— Tikrai? Kaip vadinasi? Turiu jį susirasti.

Ruta kaip paprastai kuklinosi, todėl Edenei apie filmą papasakojau aš.

— „Nekaltoji“, tai filmas apie moterį, mergelę, kuri tampa nėščia ir pagimdo nepaprastai išsivysčiusią mergaitę, ir...

— Nepasakyčiau, kad jį malonu žiūrėti, — įsiterpė Ruta.

— O ne, jis puikus, — paprieštaravau. — Mažo biudžeto, tačiau geras scenarijus, šiurpus. Ir visi, kas jį matė, sakė, kad jame geriausia yra Ruta. O dabar ji ne tik vaidina spektaklyje, bet ir nuolat yra kviečiama dalyvauti atrankose į kino filmus. Į daug reikšmingesnius filmus.

— Nuostabu, — tarė Edenė. — Vadinasi, susipažinome prieš tau tampant įžymybe?

— Nieko apie tai nežinau, — atsakė Ruta.

— Jaučiu, tu būsi žvaigždė. Lygiai po metų nekreipsi dėmesio į tokius eilinius žmones kaip mes.

Ruta sėdėjo, įsmeigusi žvilgsnį sau į kelius, o Edenė veikiausiai pastebėjo mano veide kažką, kas privertė ją liautis suokus apie neišvengiamai artėjančią Rutos šlovę.

— O tu, Adamai? Kuo užsiimi?

— Esu rašytojas. Dramaturgas.

— Tai gal tu ir sukūrei scenarijų Rutai?

— Oi, ne. Dar nepasiekiau tokio lygio. Tačiau kai ką jau parašiau. Tiesą sakant, ryt manęs dėl to laukia susitikimas.

— Oho. Tai šaunu. Judu abu būsite įžymūs.

— Kaip tik todėl amerikiečiai man ir patinka, — atsakiau aš. — Jūs esate tokie optimistai.

— Taip, mums tai būdinga.

— Ir dar dėl „Cinnabon“.

Ruta pavartė akis.

— Adamas pametęs galvą dėl „Cinnabon“.

— O ar gali būti kitaip? — atsakė Edenė.

— Kaip susipažinai su Džeku ir Mona? — pasiteiravo Ruta.

— Pamenate vaikiną, apie kurį jums pasakojau? Tą liurbį. Jis studijavo koledže kartu su Džeku. Taigi Džekas ir Mona keletą kartų buvo atvykę pas jį į LA. Apsistodavo pas mano vaikiną. Man jiedu visada atrodė labai malonūs. Tiesą sakant, Mona man ir pasakė, kad aš per gera jam, tam bukagalviui. Ji buvo teisi.

Nuotaika apniuko, svetainėje tarsi pritemo, o nutilus muzikai ir pokalbiui, name tapo labai tylu.

— Jūs kalbinate mane, o aš jus liūdiniu, — Edenė staiga pliaukštelėjo sau per kojas ir nusijuokė. — Tačiau nepapasakojote, kaip judu susipažinote su Mona ir Džeku. Gal bendravote tik internetu, apgyvendinimo paslaugų ar kurioje nors kitoje panašioje svetainėje?

— Iš tiesų juos sutikome kruize, — atsakė Ruta, gurkštelėdama vyno.

— O! Ar tik ne kruize po Karibus? Atrodo, tai buvo nuostabi kelionė.

— Taip, — pripažinau aš.

Šiomet Ruta buvo pakviesta Mirandos vaidmeniui „Audroje“ kruiziniam laive, plaukiančiam iš Jungtinės Karalystės į Bahamas per Niujorką. Kruizą organizuojanti kompanija norėjo pasiūlyti kokybiškesnes pramogas, veikiausiai tikėdamasi pritraukti kultūringesnius keliautojus, todėl už milžinišką honorarą nusamdė režisierę Selę Klej. O ši, pasirodo, linkusi į juodąjį humorą, todėl į programą įtraukė spektaklį apie laivo katastrofą, nors žiūrovų, porąsyk per dieną sausakimšai užpildydavusių salę, rodos, tai nejaudino.

Aš keliavau kartu, tačiau kaip eilinis keleivis, nes ne tik nenorėjau ilgam likti vienas, be Rutos, bet ir maniau, kad laive turėčiau idealią galimybę rašyti savo naują pjesę. Daug laisvo laiko, jokių dėmesį blaškančių telefoninių skambučių, o ir išeiti nelabai yra kur. Paaiškėjo, kad buvau teisus. Įpusėjus kelione baigiau pjesę, o neilgai trukęs bare sutikau Džeką ir Moną Kanningamus. Į laivą jie įlipo Niujorke.

Abu buvo pradėję penktą dešimtį, tai yra daugiau kaip dešimtmečiu vyresni už mudu su Ruta, ir netruko mane sužavėti. Džekas — psichologijos profesorius Kolumbijos universitete, o Mona — iš vadinamųjų „namų gerovės konsultantų“, patarėjančių turtuoliams, kaip pertvarkyti savo namus, kad patirtų mažesnę stresą. Iš to, ką išgirdau, supratau, kad svarbiausia yra atsikratyti nereikalingų daiktų ir tvarkingai lankstyti drabužius. Tačiau jie gerė martinį ir pasakojo apie vasaras Hamp-tonuose, jogą, dėmesingumą ir veganizmą. Jei Frensis Skotas Ficdžeraldas gyventų dabar, mažčiau, jis rašytų apie tokius žmones kaip Džekas ir Mona.

Rutai bendrauti su jais sekėsi taip pat lengvai. Ji aistringai domėjosi dvasingumu, meditacija ir kitais panašiais dalykais, o jie atrodė sužavėti jos pasakojimo apie aktorystę. Džekas ir Mona ėjo žiūrėti jos pasirodymo du ar tris kartus, o kai Ruta

papasakojo savo naujiems pažįstamiems apie tai, kad Selė Klej jai pasiūlė pagrindinį vaidmenį Brodvėje statomame naujame spektaklyje, ir mudu vasarai, o gal ir ilgesniam laikui, vyksime į Niujorką, jiedu patenkinti susižvalgė.

— Jūs galėtumėte apsistoti pas mus Bruklina, — pasiūlė Mona.

— Iš tiesų, — pritarė Džekas. — Vasarą mes išvykstame į retritą Naujojoje Meksikoje. Šiaip ar taip, vis tiek būtume ieškoję, kas prižiūrėtų mūsų namą. Ką manote?

Mes nė nemirktelėję sutikome. Taigi dabar gyvenome čia, mūsų viešnagė jau ėjo į pabaigą. Nebuvo tokios idilės, kokios tikėjausi, bet vis tiek geriau negu viešbutyje. Ir geriau, nei būčiau likęs Londone, o Ruta viena išvykusi užkariauti pasaulio.

— O ką ketinate daryti, kai grįš Džekas ir Mona? — paklausė Edenė.

— Dar nežinia, — atsakiau.

— Esu tikra, kad jiems patiktų, jei liktumėte ilgesniam laikui, — atsakė ji. — Jie tokie mieli žmonės. Tokie svetingi. Todėl aš čia ir atsiradau. Pastarąjį kartą, kai matėmės, Mona sakė, kad galėčiau atvykti pas juos ir apsistoti kada tik panorėčiau.

— Taip, jie tokie.

Edenė šypsojo, bet jos akyse pastebėjau liūdesį.

— Štai ir nustojo lyti, — pamatė ji. — O man gana kvaršinti jums galvas.

— Kur dabar keliausi? — pasidomėjau. — Ar šiame mieste dar ką nors pažįsti?

— Tiesą sakant, ne, — moteris žvelgė pro langą į šlapią gatvę. Stikle atsispindėjo jos nusiminęs veidas. — Dėl manęs nesijaudinkite. Viskas bus gerai.

Man atrodė, kad pinigų ji turi nedaug ir galėtų išsinuo-

moti nebent kambarėlį pusrūsyje. Negana to, bėgdama nuo žlugusių santykių, sukorė tokį kelią vien tam, kad aptiktų du nepažįstamus žmones ten, kur tikėjosi rasti sau pastogę. Pasi-jutau nekaip.

Pažvelgiau į Rutą, norėdamas įsitikinti, ar ji mąsto panašiai kaip aš. Londone turėjome katiną vardu Gluosnis, kurį buvome priglaudę tiesiai iš gatvės. Katinas dažnai supykdamo ir šlapindavosi kur pakliūva, tačiau Ruta jam visada atleisdavo, sakydama, kad jo gyvenimo pradžia buvusi sunki, ir mums reikia būti kantriems. Dabartinė situacija buvo visiškai kita, bet Rutos veido išraiška man sufleravo, kad mudu galvojame tą patį.

— Kodėl tau nepasilikus čia? — paklausiau.

Edenė atsigrėžė į mus.

— Negalėčiau. Nenoriu jums trukdyti.

— Netrukdytum. Ar ne, Ruta?

— Žinoma, ne.

— Čia yra antras miegamasis, kuriuo mes nesinaudojame. Esu tikras, Džekas ir Mona nenorėtų, kad mes tave atstumtume.

Edenė kilstelėjo ranką, prikišo prie lūpų nykštį ir ėmė kramtyti nagą.

— Gal geriau būtų, jei paskambintumėte jiems ir įsitikintumėte, kad tai iš tikrųjų tinkama.

— Mes negalime susisiekti su jais, kol jie retrade. Ten neleidžiama naudotis telefonais.

Edenė žengė link mūsų.

— Judu tikri?

Žvilgtelėjau į Rutą. Ji linktelėjo.

— Mudu tikri.

— Mano Dieve, jūs tokie mieli.

Edenės nuotaika pasikeitė taip staiga, lyg spustelėjus jungiklį. Ji atstrikėjo prie manęs ir apglėbė, — pajutau lietaus ir silpną cigarečių kvapą, — paskui pasilenkė ir apkabino Rutą, ji nusišypsojo man per merginos petį.

Paskui viešnia atsistojo visu ūgiu ir tarė:

— Klausykite. Leiskite užsakyti jums vakarienę. Ko norėtumėte?

— Oi, visiškai nereikia... — pradėjo Ruta.

— Gatvės kampe stovi vagonėlis, — ėmiau aiškinti. — Jame prekiauja takais.

— Takai tuojau bus čia. Tik leiskite pasiimti grynųjų.

Edenė užbėgo laiptais aukštyn.

— Ar manai, kad pasielgėme teisingai? — paklausiau.

— Taip. Ji man patinka. Be to, kai išvyksiu į darbą, draugija tau bus naudinga.

— Iš tiesų.

Ruta nuėjo į virtuvę dar įsipilti vyno. Edenė užtruko antrame aukšte, todėl aš pasukau prie svetainės lango.

Kitoje gatvės pusėje stovėjo vyras su skėčiu, dengiančiu didžiąją dalį jo veido, bet vis tiek pastebėjau pilką barzdą. Man pasirodė, kad jis žiūri tiesiai į namą. Tiesiai į mane. Tačiau vos tik pamatęs mane prie lango, nunarino galvą, dar labiau palenkė skėtį ir nuskubėjo gatve.

Keista, — pamaniau. Netrukus laiptais nulipo Edenė, saugoje gniauždama banknotus, bet aš jai apie tai neužsiminiau.